

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.215 van 23 juni 2016
in de zaak A. 217.482/XIV-36.755**

In zake: Sardar Agha NAZARI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Leen Vanbrabant
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 363/4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 5 november 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 9 september 2015 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’, van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalst op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt naar eigen zeggen België binnen op 6 augustus 2015 en dient op 10 augustus 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 augustus 2000. Op 10 augustus 2015 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het UZ van de KU Leuven ondergaat verzoeker op 21 augustus 2015 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 9 september 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede van [de dienst Voogdij] van Mijnheer Sardar Agha NAZARI [...] van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002

(hierna: de voogdijwet) en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat te dezen een klinisch onderzoek en drie radiologische onderzoeken zijn gevoerd. De deskundige stelt vast dat de klinische indruk overeenstemt met een individu jonger dan 18 jaar. Volgens het medisch verslag betreft het een eerste indruk doch blijkt uit de literatuur ook dat dergelijk onderzoek door een ervaren tandarts internationaal als een secundaire schattingstechniek wordt erkend. Wat de radiologische onderzoeken betreft, wijst verzoeker erop dat prof. dr. Willems, die het medisch onderzoek leidde, een autoriteit is op het gebied van orthodontie en forensische tandheelkunde maar niet voor het interpreteren van radiologische gegevens. Daarvoor werd een beroep gedaan op een radioloog die de interpretatie van de radiologische gegevens valideert maar niet zelf de nodige besluiten formuleert. Verzoeker plaatst vraagtekens bij deze invulling van het radiologisch onderzoek.

Verzoeker vervolgt dat geen rekening is gehouden met de resultaten van het - voor hem gunstig - klinisch onderzoek en dat iedere motivering daarvoor ontbreekt. Al gaat het slechts om een secundaire schattingstechniek, deze kan wel tot gevolg hebben dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel wordt verleend op grond van artikel 7 van de voogdijwet. Op basis van het orthopantomogram besluit de deskundige op grond van een eigen ontwikkelde techniek tot een leeftijd van 20,1 jaar waarbij “het 95% betrouwbaarheidsinterval [...] 16,6 - 22,9 [is] met een kans van 88% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar”. Volgens verzoeker volgt hier *a contrario* een kans van 12% uit dat hij inderdaad minderjarig is. Het klinisch onderzoek en het radiologisch moeten samen worden gelezen en op grond daarvan moet aan verzoeker het voordeel van de twijfel worden toegekend betreffende zijn leeftijd. Minstens is verzoeker van oordeel dat in het licht van de motiveringsplicht niet kan worden nagegaan of inderdaad is stilgestaan bij de resultaten van het klinisch onderzoek en de discrepantie tussen die resultaten en de resultaten van het dentaal radiologisch onderzoek.

Beoordeling

5. In het medisch verslag, waarop de bestreden beslissing is gesteund, wordt aangegeven dat “een kort klinisch tandheelkundig onderzoek [werd] uitgevoerd teneinde een eerste impressie van de mogelijke tandheelkundige of dentale leeftijd op basis van de algemene gebitssituatie te verkrijgen”. Verder stelt de arts in dat verslag “nogmaals” dat het “slechts om een impressie [gaat], doch de eerste klinische indruk van de algemene gebitssituatie geeft vaak een goed beeld van de chronologische leeftijd die via het vastgelegd radiologisch onderzoek al dan niet kan gevalideerd worden”. Daarmee wordt aangegeven dat het klinisch tandheelkundig onderzoek een eerste indruk oplevert doch dat het radiologisch onderzoek uiteindelijk bepalend is. Hierna wordt in het medisch verslag nog gesteld “dat er drie verschillende radiologische onderzoeken plaatsvinden” en dat “elk van deze onderzoeken [...] individueel [wordt] geïnterpreteerd waarna een algemene conclusie wordt opgesteld die de schatting van de chronologische leeftijd vervat”. Er wordt nog overwogen “dat deze tripple test was ontworpen om een antwoord te kunnen bieden op de vraag met betrekking tot de meerderjarigheid van de onderzochte persoon” en toelaat “te besluiten dat de persoon in kwestie waarschijnlijk jonger of ouder is dan 18 jaar of dat het onmogelijk is hierover een beslissing te nemen omwille van het feit dat de chronologische leeftijd van het individu zich waarschijnlijk rond de leeftijd van 18 jaar bevindt”. Ook hiermee wordt duidelijk aangegeven dat - en verder concreet uiteengezet waarom - de radiologische tests bepalend worden geacht in vergelijking met de “eerste impressie” uit het klinisch onderzoek. Wat dat betreft toont verzoeker geen schending aan van de in de wet van 29 juli 1991 vastgelegde formelemotiveringsplicht.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

6. Verzoeker plaatst “vraagtekens” bij de invulling van het radiologisch onderzoek omdat de geneesheer-deskundige een beroep heeft gedaan op een radioloog die volgens verzoeker “de interpretatie van de radiologische gegevens louter valideert en dus niet zelf de nodige besluiten formuleert”.

‡CIGQOEEAF-BCFHEDV‡

Daarmee toont verzoeker geen schending aan van artikel 7 van de Voogdijwet of van één van de door hem aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van de uitgevoerde deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een afzonderlijk deelonderzoek. Die eindconclusie is bepalend voor de in het voornoemde artikel 7, § 3, bedoelde “jongste leeftijd” en niet de conclusies van ieder deelonderzoek apart. Indien de arts voor zijn eindconclusie een deviatiefactor vermeldt, wordt de ondergrens daarvan in aanmerking genomen voor het bepalen van de leeftijd. Te dezen betreft het volgens het medisch verslag “op datum van 21-08-2015 een leeftijd [...] van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”. De afzonderlijke conclusie uit het tandheelkundig onderzoek (orthopantomogram) dat er “een kans van 88% [is] dat deze persoon ouder is dan 18 jaar”, hetzij - zoals verzoeker laat gelden - van 12 % dat hij op dat ogenblik jonger dan 18 jaar was, doet geen afbreuk aan die eindconclusie. Verder komt het de Raad van State als annulatierechter niet toe zich in de plaats van het bestuur te stellen om zelf te oordelen of aan de hand van de uitgevoerde onderzoeken sprake is van twijfel of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

7. Het enige middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

V. Over de vordering tot schorsing

8. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Er is bijgevolg geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Joris Casneuf,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams